

Phần 9

Chương 41

Cứ như thế một hồi lâu, rồi họ mới buông nhau ra.

Hà Lệ Chân cúi nhìn mặt đất, trên mặt còn đọng nước mắt, trong đầu không ngừng nghĩ, nói là luyện ném tạ, kết quả luyện gì mà tới nước này luôn.

Vạn Côn nắm tay của Hà Lệ Chân, khẽ nói: "Muộn lắm rồi, để anh đưa em về."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Ngày mai anh..."

"Anh sẽ đi." Vạn Côn đáp, "Anh đã nói với Hồ Phi rồi."

Hà Lệ Chân hỏi: "Anh muốn tham gia đại hội thể thao? Ghi danh môn nào rồi?"

Vạn Côn đáp: "Ghi danh chạy một trăm mét, hai trăm mét, và tiếp sức bốn trăm mét, năm nào anh cũng chạy mấy môn này." Nói đoạn, cậu nhếch mép cười bổ xung thêm: "Năm nào cũng về nhất."

Cậu thiếu niên mà bắt đầu huyênh hoang thì trông rất lão, khiến ai nhìn cũng không khỏi nhòe miêng cười.

"Vậy anh cố lên ha, đừng để đến mai xôi hỏng bỏng không, uống công chém gió."

Vạn Côn cười nham nhở, bảo: "Em giúp anh cố thể nào đây."

Hà Lệ Chân: "Anh muốn thể nào."

Vạn Côn chỉ chỉ mặt mình, bảo: "Hôn một cái."

Hà Lệ Chân: "Không phải là đã..." Nhớ đến cái màn nóng bỏng ban nãy, Hà Lệ Chân vẫn không khỏi đỏ mặt, nói không nên lời. Vạn Côn cảm thấy da mặt của Hà Lệ Chân chẳng khác gì váng đậu, mỏng te, chột một chút là rách. Hôm nay cậu đã hài lòng mãn nguyện, không trêu cô thêm nữa, nói: "Thôi, không làm khó em, em mang cơm cho anh là được."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, hỏi: "Anh muốn ăn gì?"

Vạn Côn đáp: "Bánh trứng đi."

Hà Lệ Chân bật cười, "Sao lại bánh trứng nữa."

"Có làm hay không?"

Hà Lệ Chân nhướn mày, hỏi: "Nếu không làm thì sao?"

Vạn Côn nhún vai, "Mặc em nói gì thì nói hiện giờ." Cậu tới bên kia nhặt chiếc áo khoác lên, nói tiếp: "Dù sao chắc chắn mai em sẽ làm mang tới."

"..." Hà Lệ Chân hơi bất mãn, "Có phải là anh cảm thấy em tốt tính, dễ bắt nạt không hả."

Vạn Côn cười hì hì, lục lọi gì đó trong túi xách, Hà Lệ Chân lại nói, "Anh phải kính trọng thầy cô, bất kể thế nào đi nữa, em cũng là cô giáo của anh, mọi thân phận khác đều đứng sau thân phận này, anh đây là gì?" Hà Lệ Chân nói đến giữa chừng, ánh mắt bị cánh tay đang chìa ra của Vạn Côn thu hút. Đây là một phong bì, Hà Lệ Chân bật cười, nói: "Ồ, hoạ hoằn lắm anh mới quay về làm người văn minh đấy à, lại còn viết gì cho em nữa?"

Vạn Côn thoáng ngẩn mặt ra, sau đó cũng bật cười, "Em nghĩ gì đó hả, tiền."

"Tiền gì?" Hà Lệ Chân vẫn chưa kịp phản ứng thì Vạn Côn đã đặt phong bì vào tay cô, nói, "Thiếu em đó, ba ngàn tệ."

Nét thư thái trên mặt của Hà Lệ Chân tan biến ngay, cô mím môi không nói gì, dúi phong bì về lại, nhưng Vạn Côn đã bỏ tay vào túi mất tiêu, Hà Lệ Chân muốn đặt xuống cũng không có chỗ để đặt.

"Lấy lại đi."

Vạn Côn lẳng lẳng nói: "Vốn là thiếu em mà."

Hà Lệ Chân: "Em đã nói với bố anh rồi." Cô ngẩng đầu nhìn cậu, "Cũng đã nói với anh rồi, chỗ tiền này không cần trả lại."

Vạn Côn hỏi: "Làm của hồi môn à?"

Tay của Hà Lệ Chân thoáng run lên, vẻ mặt [nghiêm túc] suýt nữa hồng hết, Vạn Côn ghé sát đến bên cô thì thào: "Đừng gấp đến thế."

"Em nói này!" Hà Lệ Chân nóng nảy muốn giậm chân đến nơi, "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh có cách nào nghiêm túc một chút không!"

Vạn Côn đứng thẳng người, vẻ mặt thoải mái, cậu vừa nhìn mặt Hà Lệ Chân, giống như đang thưởng thức, vừa nói một cách rất bình tĩnh: "Chuyện nghiêm túc là: có nợ phải trả, chẳng có gì để nói nữa. Tiền trả lại cho em, nếu em không muốn, thì quyên góp cho trẻ em nghèo miền núi đi."

Hà Lệ Chân nhìn cậu chăm chú, "Trẻ em nghèo miền núi, trừ miền núi ra, tất cả còn lại anh đều hợp tiêu chuẩn, để em miễn cưỡng quyên góp cho anh cho đi."

Vạn Côn bị cô làm nghẹn 1 cục, vừa tự mắng bản thân mình kém cỏi, vừa cười ha ha nói: "Vậy cứ giữ làm tiền chợ là được, coi như anh gửi chỗ em."

Hà Lệ Chân thở dài một tiếng, nói, "Vạn Côn, bình thường em không có sở thích gì đặc biệt, không có việc gì cần đến tiền gấp rút, mà giữa chúng ta thì... tóm lại là tiền này anh cứ cầm trước, việc cũ anh đã không làm nữa, lại vừa tới chỗ hiện giờ, chưa kiếm được bao nhiêu, cũng không kiếm được bao nhiêu, nếu để tháng sau người ta tìm anh đòi nợ thì biết làm sao."

Vạn Côn hoàn toàn không tập trung vào chuyện nợ tiền, cậu hỏi: "Giữa chúng ta thì thế nào?"

Hà Lệ Chân: "Anh nghiêm túc một chút đi."

"..." Vạn Côn nghiêm mặt lại, hai tay chống hông, nhìn qua một bên, sau đó lại quay đầu về, nói: "Em đừng lo, anh còn tiền cho tháng sau, hơn nữa..." Giọng của Vạn Côn trầm xuống, "Thiếu em khiến cho anh khó chịu hơn là thiếu bọn họ."

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn ngẩng lên, hít vào một hơi, nói như để làm không khí dịu đi, "Được rồi, anh đưa em về, sáng mai thức dậy sớm làm cơm cho anh, tám giờ sáng anh sẽ đến trường."

Hà Lệ Chân hết cách, chỉ có thể cất phong bì vào trong túi xách của mình, hỏi: "Tám giờ anh có mặt ở trường, phía công trường có ổn không?"

"Yên tâm, đã nói xong hết rồi." Vạn Côn thu dọn đồ đạc một chút, sau đó quẳng giỏ ra phía sau lưng vắt lên vai, nói: "Đi, anh đưa em về, mai mấy giờ em tới?"

Hà Lệ Chân: "Em thì mấy giờ tới cũng được."

Vạn Côn và Hà Lệ Chân ra khỏi khu đất, Vạn Côn nắm tay Hà Lệ Chân, đã vô cùng tự nhiên.

"Vậy thì đến sớm một chút, sáu rưỡi nghe thế nào?"

Hà Lệ Chân ngạc nhiên: "Sớm vậy à?"

"Em muốn ngủ nướng?"

"Không... anh dậy nổi hả?"

Vạn Côn cười cười, "Đương nhiên."

"Tới sớm vậy làm gì?"

Vạn Côn cúi đầu quay qua, liếc Hà Lệ Chân một cái: "Nói chuyện với em, chín giờ tập họp là phải lên khán đài ngồi, chán chết."

Hà Lệ Chân gật gù, "Được, vậy thì sáu rưỡi."

Cuối cùng thì Hà Lệ Chân không để Vạn Côn đưa cô về nhà, "Muộn lắm rồi, anh cũng về sớm một chút nghỉ ngơi đi, tự em về cũng được, con đường này có đèn đầy đủ, sẽ không có gì đâu."

Vạn Côn nói một câu mai gặp lại, rồi xoay người bỏ đi.

Đọc đường về, có lúc Hà Lệ Chân ngoái đầu nhìn, sau lưng chả có lấy một bóng người. Cô nhớ đến bao nhiêu trường hợp trong phim truyện, nam chính sẽ lặng lẽ bám theo nữ chính, bảo vệ cho nàng được an toàn, đưa nàng về đến tận nhà. Giờ đây xem ra rõ là một trò đùa.

Hà Lệ Chân cười lên một tiếng, rảo bước về nhà.

Con người này, không nói rõ được là lạnh lùng hay là nồng nhiệt. Lúc muốn ở lại sẽ giở đủ cách chây lì, lời ngon tiếng ngọt phát ớn kiểu nào cũng nói được; lúc muốn đi thì dứt khoát cương quyết, xoay người, không ngoái đầu lấy một lần.

Sáng sớm hôm sau, Trần Lộ và Vạn Côn dậy cùng lúc. Nhờ ơn Vạn Côn, hôm nay Trần Lộ phải lãnh phần việc của 2 người, chọn đồ và vận chuyển đều phải tự mình gánh vác, thời gian rất eo hẹp, năm rưỡi sáng đã phải thức dậy. Lúc anh ta ra ngoài rửa mặt, Vạn Côn đã thay xong quần áo, bước theo ra.

Trần Lộ nhìn cậu, hỏi: "Đây là đồng phục đó hả?"

"Ừ."

Trần Lộ: "Cậu thật sự là học sinh à?"

Vạn Côn không ngờ anh ta, "Anh tưởng em đùa với anh à." Cậu rửa mặt xong xuôi, trao đổi một chút với Trần Lộ về những mặt hàng cần mua, rồi lại sửa ngân sách một chút.

"Độc Trương đưa anh nhiều tiền?"

Trần Lộ hơi nhíu mày: "Tám trăm, chắc chắn không đủ."

Vạn Côn nghĩ ngợi rồi nói: "Đưa nhiều đó đã khá lắm rồi, anh mua trước đi, ghi nợ, mai một hai mình chia đôi."

"Được."

Hà Lệ Chân cũng dậy rất sớm, trời vẫn còn tờ mờ đã mò ra khỏi giường làm bánh, sau đó xếp bánh trứng đã làm xong vào trong hộp giữ nhiệt để mang đi.

Lúc Hà Lệ Chân ra khỏi cửa là sáu giờ sáng, cô gửi cho Vạn Côn một tin nhắn, hỏi cậu đã dậy chưa, rất nhanh sau đó Vạn Côn gọi ngay lại.

"Em đã đi được tới đâu rồi, ra khỏi nhà chưa."

"Sớm vậy sao anh?" Hà Lệ Chân hỏi, "Em sắp tới rồi nhanh lắm, anh đợi em ở trong lớp là được."

Hà Lệ Chân tăng nhịp bước, đến con phố cuối cùng thì gần như chạy, chưa đến 10 phút đã kịp đến trường. Trước cổng trường, Vạn Côn tay đang đút túi, dựa vào bức tường của trạm bảo vệ.

Nghe thấy tiếng động, Vạn Côn ngược đầu lên, vừa lúc Hà Lệ Chân đến trước mặt cậu.

"Chả phải đã bảo anh đợi trong lớp sao, đứng ngoài này làm gì."

Vạn Côn cười đáp: "Như thế này không phải là tỏ ra rất có thành ý sao."

"..." Hà Lệ Chân hơi nhoèn cười không để lại dấu vết, hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Dĩ nhiên là chưa ăn." Vạn Côn đáp một cách láu cá. "Đi nào, chúng ta vào trong lớp ăn."

Sáu giờ sáng, trong trường không có lấy một bóng người, Hà Lệ Chân và Vạn Côn bước vào dãy lầu khoa Toán, lúc lên đến lầu hai, Hà Lệ Chân thoáng do dự, nói: "Hay là, chúng ta tìm một phòng học khác, ngồi ngay trong lớp "

"Được." Vạn Côn biết cô đang lo lắng điều gì, "Thế thì vào chỗ chúng ta đã từng xác định tình cảm."

Hà Lệ Chân suýt nữa bước hụt, "Cái gì mà chỗ xác định tình cảm."

"Cái phòng chứa đồ đó." Vạn Côn nắm lấy tay của cô, Hà Lệ Chân rụt lại theo phản xạ, Vạn Côn kề sát mặt, ghé tai cô thì thầm: "Đâu có ai đâu, sợ gì."

Hà Lệ Chân rút tay ra, thì thào "Đang trong trường, anh đang hoảng một chút!"

Vạn Côn đứng thẳng người, "Rồi rồi rồi, nghe theo em được không hả."

Họ đến kho chứa đồ nằm ở góc quanh đối diện với chỗ văn phòng; đẩy cửa ra, bên trong vẫn y như lần trước lúc họ rời đi. Hà Lệ Chân đóng cửa xong, đặt cà men lên bàn.

Cô ngược mắt, Vạn Côn đã ngồi xuống một góc bàn, đang chống cặp chân dài xuống sàn rung đùi loạn lên. Không đợi cho Hà Lệ Chân lấy thức ăn ra, Vạn Côn đã tự tay hành động, bung cà men lên, mở ra xong tán thưởng một hồi, sau đó nhắc đũa bắt đầu ăn.

Hà Lệ Chân đứng một bên nhìn.

Hôm nay hiếm lắm cậu mới mặc một bộ đồng phục chỉnh tề. Đồng phục mùa thu của trường là một bộ đồ thể thao mang hai màu xanh lam và trắng, khoác lên người cậu, gọn sạch như ngọn gió trong lành ngày thu.

"Anh cho là..." Vạn Côn đang ăn bánh trứng, không buồn ngẩng đầu mà cứ thế lên tiếng.

Hà Lệ Chân nhướn mày, "Hả?"

Giọng cậu đều đều: "Trông anh không tòi?"

"..."

Mặt Vạn Côn vẫn bình tĩnh, tranh thủ giữa lúc gấp bánh trứng ngược đầu lên, giao ánh mắt với Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân bối rối, không biết thế nào, dòi ánh mắt đi.

Vừa dòi ánh mắt xong cô đã hỏi hận ngay, đây không phải là nhận thua sao.

Y như rằng, Vạn Côn khẽ cười hai tiếng, không nói gì cả, tiếp tục ngấu nghiến ăn hết chỗ bánh trứng.

Bên ngoài từ từ sáng hẳn lên, dưới sân vận động cũng đã lục đục tụ tập không ít người. Dần dần đôi khi trong hành lang đã bắt đầu có người qua lại. Đám học trò đều rất phấn khởi, gọi nhau í ới, cười nói hỉ hả, tùm nậm tùm ba.

"Chắc sắp tập hợp tới nơi rồi." Hà Lệ Chân bảo, "Anh cũng xuống dưới đi."

Vạn Côn ăn uống đã no nê, biếng nhác đuổi người ra, khớp xương kêu nghe rảng rặc, vừa giơ cánh tay lên liền che khuất một khoảng lớn của ánh nắng bên ngoài.

Hà Lệ Chân dặn, "Vội lại, nếu anh gặp thầy Hồ, nhất định "

"Anh biết rồi." Vạn Côn đứng dậy, hoạt động một chút, "Em cứ yên tâm đi." Cậu ra đến cửa, nói như đùa: "Anh đã đối phó với ông bao nhiêu năm rồi."

"..."

Vạn Côn vịn cửa mở, nhớ đến điều gì đó, ngoái đầu dặn Hà Lệ Chân: "Hôm nay phải giữ cho đường dây di động luôn thông, anh sẽ gửi tin nhắn cho em đấy."

Hà Lệ Chân ừ một tiếng rất khẽ.

Vạn Côn: "Còn có gì muốn nói với anh không?"

Hà Lệ Chân thoáng mím môi, "Không có."

"Thật sự không có? Nghĩ cho kỹ xem." Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô, Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, trước khi bản thân mình trở nên quần bách hơn, cô vội đầu hàng.

"Anh... anh cố gắng nhé."

Vạn Côn khẽ cười với cô, "Trưa nay chờ anh ăn cơm chung."

Cậu đóng cửa, rời đi. Vạt áo trắng tung bay, hanh mát nhẹ nhàng.

Hà Lệ Chân quay về bên bàn, dọn từng tầng của chiếc cà men Vạn Côn đã ăn xong, cất vào giỏ. Cho đến khi đã thu xếp tươm tất hết thảy, cô vẫn có cảm giác mặt mình còn nóng ran.

Chương 42

Dại hội thể thao chính thức bắt đầu vào 9:30. Một tiếng trước đó sân vận động đã đầy người, mỗi lớp trên khán đài đều được trang hoàng, lớp 12-6 còn cột ngay một dải bong bóng. Đội ngũ tập hợp trong lớp lúc 9 giờ sáng, giáo viên chủ nhiệm phải theo lớp của mình, giáo viên các bộ môn thì tập hợp với nhau, ngồi ở một khoảng trống bên cạnh bục sân khấu, nơi đó mới vừa được giăng lên một tấm bạt, phía dưới xếp ba hàng ghế.

Hà Lệ Chân thu dọn đồ xong xuôi, ra trước cổng trường đợi Bành Thiên. Hồi sáng Hà Lệ Chân tới quá sớm, cổng còn rất vắng vẻ, đến lúc 9 giờ, quanh cổng trường đầy các gánh hàng rong, Hà Lệ Chân đứng đợi trước một chỗ bán bóng bay, vừa xem vừa đợi. Chín giờ năm phút Bành Thiên mới tới, mặc một bộ đồ thể thao, Hà Lệ Chân nhìn cô ấy bảo, "Thật hiếm thấy đó."

Bành Thiên chạy tới nên đang thở phì phò, nói: "Cái, cái gì hiếm thấy."

"Hiếm thấy mang giày thể thao."

"Ha ha." Bành Thiên đi cùng với Hà Lệ Chân, hai người nói nói cười cười, tiến vào sân vận động. Người xướng ngôn viên đang còn kiểm tra microphone, âm thanh không phát ra, chỉ có tiếng rè rè của dòng điện.

Trên sân đội hình diễu hành đang bắt đầu vào vị trí.

Hà Lệ Chân và Bành Thiên đặt túi xách xuống ghế ngồi, sau đó đến chỗ đội ngũ của giáo viên, chút nữa khi khai mạc thì đội ngũ giáo viên sẽ đi đầu.

Thật ra thì đại đa số trường cấp 3 trong Dương Thành chẳng có màn diễu hành như thế này, nhưng do ban lãnh đạo ở Trung Nhị khá cổ hủ, như thầy hiệu trưởng và chủ nhiệm Trường chẳng hạn, ngày nào cũng nhấn mạnh kỷ luật, đại hội thể thao thì bắt buộc phải có diễu hành, rồi còn phải chấm điểm.

Đội hình diễu hành của khối gồm có 30 người, bao nhiêu học sinh còn lại ngồi yên chỗ. Đội ngũ giáo viên đều là giáo viên các bộ môn, không có giáo viên chủ nhiệm. Bành Thiên vừa ngậm kẹo the vừa ngó lên chỗ khán đài, nói: "Ô, tớ thấy thầy Hồ rồi kìa." Cô ấy cười rộ lên, "Thầy Hồ mặc cái gì đây hả trời, như con châu chấu."

Hà Lệ Chân cũng ngó lên theo, Hồ Phi chơi nguyên chiếc áo thể thao màu xanh lá mạ, đúng là rất chói mắt.

Di động chợt rung lên, Hà Lệ Chân móc từ trong túi quần ra, có một tin nhắn chưa được đọc đến từ Vạn Côn.

"Nhìn gì thế?"

Tim Hà Lệ Chân lỡ nhịp, vừa ngược lên lại mắt đã trông thấy cậu. Cậu không tham gia diễn hành với học sinh, đang đứng hàng ở đầu tiên của khán đài, dựa vào tường, độ cao của bức tường bao vừa tầm để cậu gác hai cánh tay lên. Cậu lại còn mặc đồng phục, đứng rất thoải mái. Từ xa xa, đầu cậu hơi nghiêng qua một bên, nhìn về phía này. Hà Lệ Chân gần như có thể cảm nhận được nụ cười du dương của cậu.

"Sao thế?"

Hà Lệ Chân chợt hoàn hồn, Bành Thiên đang còn nhìn cô lầy lăm lăm, Hà Lệ Chân vội vàng nói, "Không có gì."

"Vậy sao đứng ngây ra đó?"

"Thì..."

Tiếng rè của loa đình tai nhức óc, người điều khiển chương trình cuối cùng đã bắt đầu lên tiếng.

"Đội ngũ diễn hành của các khối chú ý, đội ngũ diễn hành của các khối chú ý! Mời mau chóng đến vị trí tập hợp ngay bây giờ, nghi thức khai mạc đại hội thể thao sắp sửa bắt đầu."

"Xì." Bành Thiên nghe xong phì cười, "Đi thôi, sắp bắt đầu rồi, tớ còn phải làm nóng thân thể nữa."

Đội ngũ tập hợp xong, lãnh đạo của nhà trường phát biểu như thường lệ.

"Chào các thầy cô và các em học sinh thân mến !"

Ngừng.

Mọi người vỗ tay rào rào.

"Thu vàng tươi mát, hương lúa muôn phương! Giữa mùa thu hoạch dồi dào này, toàn thể thầy cô và học sinh ở Trung Nhị của Dương Thành, với một tấm lòng hân hoan, với một thái độ đầy phấn khởi, cùng nhau tụ tập dưới mái trường này, long trọng đón mừng đại hội thể thao mùa thu! Tôi xin kiến nghị chúng ta nhiệt liệt vỗ tay hoan hô buổi đại hội thể thao lần này, thể hiện lời khen chúc nồng nhiệt nhất!"

Mọi người tiếp tục vỗ tay.

Thầy hiệu trưởng mở lời hết hơn 5 phút đồng hồ rồi mới kết thúc. Tiếng nhạc vang lên, đội ngũ diễn hành thắt thêu tiến bước.

Cuộc diễu hành kết thúc rất nhanh chóng, mọi người giải tán ra khỏi sân vận động, quay về vị trí của lớp mình, chuẩn bị cho tiết mục đầu tiên.

Hiếm hoi lắm Hà Lệ Chân mới thấy hơi căng thẳng.

Tiết mục ném tạ của cô là tới chiều mới thi, cô căng thẳng dĩ nhiên là do tiết mục đầu tiên chạy đua 100m, Vạn Côn sắp ra sân.

Tiết mục nhảy cao của Bành Thiến cũng diễn ra cùng một lúc. Vừa ra khỏi đội diễu hành, Bành Thiến liền cởi áo khoác ra làm nóng thân thể, còn gọi Hà Lệ Chân đi theo cùng cô ấy để cổ vũ. Hà Lệ Chân bước theo Bành Thiến, tiện thể liếc lên phía khán đài. Phía trên đó toàn đầu người lúc nhúc, nhìn không rõ được gì cả. Hà Lệ Chân lại lấy di động ra, trên màn hình không có tin nhắn nào mới.

"Đi nào, Hà Lệ Chân!" Mới hơi lơ đãng, Bành Thiến đã bỏ cô rõ xa, cô ấy đang vẫy gọi, "Tới đây mau lên!"

"Ừ!" Hà Lệ Chân cất di động, chạy về phía Bành Thiến.

Vào lúc này, loa đang kêu: "Mời các vận động viên tham gia tiết mục 100m đến chỗ báo danh để báo danh Mời các vận động viên tham gia tiết mục 100m đến chỗ báo danh để báo danh "

Đầu óc Hà Lệ Chân bị nhòe nhét bởi đủ thứ âm thanh, chân rảo bước theo bóng Bành Thiến, đến trung tâm của sân vận động.

Giáo Viên không cần báo danh, cũng không cần số báo danh, tổng cộng cũng chỉ nhiều đó người, đấu một chút cho vui, bồi dưỡng tình thân. Nơi thi nhảy cao nằm ngay giữa trung tâm của sân vận động, Bành Thiến đến nơi đi quanh khu đã được rào lại vài vòng, Hà Lệ Chân đi chung với cô ấy.

"Tớ cảm chắc giải nhất cho coi." Bành Thiến quan sát sân xong, thì thầm với Hà Lệ Chân: "Mấy tay giáo viên khối lớp 11 hoàn toàn không phải là đối thủ."

"Được được được, cậu cố gắng nhé."

Bành Thiến háo hức chuẩn bị thi đấu, Hà Lệ Chân ngoái đầu. Cách đó không xa, tám người đang đứng trên sân đua điền kinh 100m.

Nhóm đầu tiên là của khối lớp 10.

Hà Lệ Chân tính nhắm một chút, chắc là Vạn Côn ở nhóm thứ năm.

Vận động viên chuẩn bị xuất phát, trọng tài cầm súng đứng lên ghé. Hà Lệ Chân nhận ra đó là Diêm Nhuệ Bình.

"Tất cả chuẩn bị "

"Pằng!"

Ngay sau khi tiếng súng vang lên, điều đầu tiên chấn động Hà Lệ Chân không phải là những vận động viên đã vọt chạy, mà là tiếng hò hét ầm ĩ vang

động từ phía khán đài. Học sinh cấp ba giỏi nhất trong việc âm ã và náo động, gào rống la hét, không rõ được là đang hét câu gì nữa.

Mười mấy giây đồng hồ, nhóm đầu tiên đã chạy xong.

Những người vừa chạy xong xúm lại đùa cợt xô đẩy nhau.

Hễ đám trẻ vui đùa thì bầu trời tựa như cũng mát lạnh hẳn lên. Hà Lệ Chân mỉm cười, đến chỗ trống nhựa ngoài rìa, ngồi xuống.

Bành Thiên hoàn toàn không coi mấy tay giáo viên khối lớp 11 ra gì, ngay cú nhảy đầu tiên đã phủ đầu ra oai. Điều đáng nói không phải là cô ấy nhảy cao tới đâu, mà là phương pháp cô ấy nhảy.

Bành Thiên nhảy cao kiêu lung qua xà.

Ở trên sân vận động, nữ sinh trong tiết mục nhảy cao hay có một cảnh y chang nhau lấy đà, lấy đà, ngừng, nhấc cẳng, thất bại.

Trong môi trường rất ít khi gặp được một cú nhảy không bị ngắc quăng mà Bành Thiên chơi cho một cú nhảy lung qua xà, thật vô cùng khiến mọi người chấn động, ngay cả tay giáo viên dạy môn thể dục đang ngồi một bên ghi thành tích cũng bật dậy.

"Chuyên nghiệp quá!"

Hà Lệ Chân cũng bị ngạc nhiên, Bành Thiên tới chỗ cô, Hà Lệ Chân vỗ tay đôm đốp.

Vẻ mặt của Bành Thiên tỉnh bơ, đợi đến khi mọi ánh mắt đều đã dời đi hướng khác thì lập tức kéo Hà Lệ Chân ngồi xuống, "Sao, ngẫu không?"

"Có phải cậu đã từng học môn này không hả, sao chuyên nghiệp thế."

"Hồi trước tớ là vận động viên cấp nhì quốc gia, chưa từng nói với cậu sao?"

"Chưa."

Bành Thiên cười: "Nói chung cậu cứ đợi tớ lấy giải nhất đi."

Hà Lệ Chân cười, nói, được.

Bỗng cô chợt như có linh tính, ngưng bật không nói nữa. Bành Thiên không để ý, vẫn đang phê bình từng giáo viên tiếp theo sau đó.

Hà Lệ Chân chậm chạp ngoái đầu. Trên sân vận động ngập người đi qua đi lại, ánh mắt cô vẫn cứ xuyên hết qua đám đông, nhìn thấy được Vạn Côn qua những kẽ hở.

Gió thu trong lành mát mẻ, cảnh này khiến cô nhớ đến lần gặp mặt cậu lúc ban đầu, cô bước vào lớp học, cách đám đông, trông thấy cậu. Hôm ấy ngoài cửa sổ cũng có cơn gió.

Khoé miệng Hà Lệ Chân hơi nhếch lên. Hình như cô vẫn nhớ được những sợi tóc của cậu bị gió thổi lay khi ấy. Bây giờ cậu đã cắt tóc, một mái tóc húi cua gọn gàng, gió có thổi cũng không lay được.

Ánh mắt của họ giao nhau, Vạn Côn cúi đầu, Hà Lệ Chân lấy di động của mình ra theo phản xạ.

Y như rằng, một phút sau, tin nhắn gửi đến. "Hãy nhìn."

Hai con chữ tựa như ngầm chứa một ý nghĩa khác trong nội dung của chúng, Hà Lệ Chân nhìn rồi lại nhìn cho đến khi không nhận ra chúng nữa. Khi cơn gió mát thoảng qua, cô ngửi thấy mùi nhựa của trường đua, lẳng lặng ngược đầu, trông theo bóng lưng cường tráng của cậu thiếu niên đang trong tư thế chạy đua.

Hãy nhìn.

Hãy nhìn.

Hà Lệ Chân tự nhủ mình đừng nghĩ nhiều quá, nhưng ý nghĩ của cô vẫn không khỏi phiêu diêu, cô luôn mang một cảm giác rất rõ rệt, dường như hai con chữ ấy không chỉ đang nói về một cuộc đua này.

Vạn Côn dẫn đầu với khoảng cách gần 10m, dễ dàng vượt ngang qua mức. Cậu dừng bước chân, ngoái đầu, mi gió.

Vẫn là tâm tính của một cậu thiếu niên. Cách Hà Lệ Chân không xa, đám học sinh trên khán đài đều bị lây nhiễm, hò hét âm ỉ, tựa như muốn la cho sập trời.

"Ha ha." Bành Thiên vừa xem xong màn này, vừa cười vừa nói, "Được lắm thằng ranh con, không tới thì thôi, tới một cái là high triet để. Mi gió ai vậy không biết."

Cậu kiêu ngạo, cậu càn rỡ.

Trông cậu rất tự do.

Hà Lệ Chân không cười ra mặt, nhưng trong lòng cô đang cười. Cô cảm thấy rất tự hào, một niềm tự hào không sao che dấu được. Cô không biết cậu thiếu niên kiêu ngạo kia có thật sự thuộc về cô hay không, nhưng cậu là một bí mật nơi đáy lòng cô, điều này không ai có thể phủ nhận được.

Di động đổ chuông, lần này là một cuộc gọi.

Hà Lệ Chân bắt máy, "A lô?"

"Anh đợi em trên lầu."

Bành Thiên gọi Hà Lệ Chân: "Sắp đến lượt tớ nhảy rồi! Qua đây mau lên."

Hà Lệ Chân đứng dậy, nói: "Mình phải rời đi một chút, tí nữa quay về."

"Đi đâu nữa?"

"Quay về lớp lấy đồ một chút."

"Được được, đi ẹ về ẹ."

Hà Lệ Chân chỉ mang theo chiếc di động, cầm một chai nước, rời đi. Ra khỏi sân vận động là gần như lập tức thấy yên tĩnh hẳn. Hà Lệ Chân bước vào trong dãy lầu học, càng thêm yên ắng đến độ mỗi bước chân đều có tiếng vang.

Cô lên đến lầu ba, quẹo khúc cua, đẩy cửa căn phòng chứa đồ ra.

Vạn Côn đang xây lưng về phía cô, đứng trước cửa sổ, tay chống hai bên hông lo theo dõi các tiết mục thi đua. Nghe thấy tiếng động, cậu ngoái đầu, cười cười với Hà Lệ Chân, "Tới rồi hả? Anh muốn coi chung với em, ngồi xuống đây với anh."

Hà Lệ Chân đóng cửa xong đến bên cậu, không biết từ lúc nào Vạn Côn đã kê hai chiếc bàn bên bậu cửa sổ. Thấy cô tới gần, cậu nhích qua một chút cho cô vào.

Hà Lệ Chân và Vạn Côn ngồi sánh vai nhau trên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết mục 100m mét đã kết thúc, tiếp theo đó là 400m. Hà Lệ Chân nhìn những vận động viên đang chạy trên sân, hỏi: "Cứ ngồi ở đây có sao không, chẳng phải anh còn thi chạy 200m nữa sao?"

Vạn Côn ừ một tiếng, đáp: "Không sao, chạy 400m xong mới đến 200m, lúc đó xuống sau." Nói rồi quay qua nhìn Hà Lệ Chân, hỏi: "Em không muốn xem với anh?"

Hà Lệ Chân liếc qua, Vạn Côn vừa mới chạy xong, trên người vẫn chưa tan hết hơi nóng. Dưới ánh nắng, đường nét của cậu hơi mơ hồ.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân đến tựa như ngây người, rồi cậu khẽ nói bằng giọng rất thấp: "... Anh rất muốn ngồi coi cùng em."

Khi nói những lời này, ánh mắt của cậu luôn đặt trên môi của cô, rồi người từ từ cúi xuống.

Nụ hôn của họ ngược sáng trong nắng, xuyên qua tiếng huyên náo của đám đông, rồi bay theo gió.

Từ nụ hôn của cậu, cô cảm nhận được rất nhiều.

Trong cơn mê, Hà Lệ Chân như xác định được một đáp án nào đó.

Khi này cô nghĩ, cô không biết cậu thiếu niên ấy có thật sự thuộc về cô hay không; giờ đây, cô cảm thấy như bản thân mình đã rõ.

Chương 43

Hà Lệ Chân không thấy mặt mình nóng sôi bằng mấy lần trước nữa, nhưng cũng không mát, khắp cơ thể từ trên xuống dưới như một bình nước ấm, vừa bị Vạn Côn tăng nhiệt, vừa bị nắng nung. Vạn Côn hôn cô xong, chóp mũi còn cọ vào mũi của cô một cái, cảm thấy không tồi, lại cọ thêm mấy cái nữa. Hà Lệ Chân ráng chịu đựng nhiệt, không cúi đầu tránh.

Vạn Côn Khẽ cười.

Cuối cùng Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng bừng.

"Sao anh cứ thế này hoài..." Cô lí nhí.

Vạn Côn hỏi: "Cứ thế nào hoài?"

Hà Lệ Chân quay đầu đi, nhìn sân vận động ở bên ngoài, nói: "Có phải anh đã từng có rất nhiều bạn gái."

Vạn Côn hơi khựng lại, "Hả?"

Hà Lệ Chân: "Có cảm giác anh rất sành điệu đối với phụ nữ."

Vạn Côn cười cười, hỏi: "Tức là ý nói, em đã cho mình là bạn gái của anh?"

Hà Lệ Chân lại bị chiếu tướng, cứng hết lưỡi, vấn đề này rõ ràng phải là cậu bị ghen lời mới đúng.

Nét cười của Vạn Côn từ từ tan đi, cậu nói: "Đúng là anh đã từng có bạn gái, nhưng chỉ là chơi cho vui."

Hà Lệ Chân quay qua nhìn cậu, hỏi: "Vậy anh nghiêm túc với em sao?"

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, lại như đang nhìn xuyên qua đôi mắt cô tìm về một nơi nào khác, đáp một cách rất mơ hồ: "Không phải nghiêm túc..."

Hà Lệ Chân hỏi: "Với em cũng là chơi cho vui?"

Giọng của Vạn Côn vẫn lảm bảm như nói một mình, "Không phải chỉ có nghiêm túc..." Nói rồi ánh mắt của cậu cuối cùng mới dừng lại trên đôi mắt cô, "Có lẽ em không biết con người của em đối với anh mang ý nghĩa gì."

Hà Lệ Chân hỏi: "Mang ý nghĩa gì cơ?"

Cô không ngừng gặng hỏi, sau chót Vạn Côn bại trận, nhưng cách cậu bại trận không giống với cách Hà Lệ Chân thua. Cậu sẽ không đổ mặt, cũng

không bối rối. Cách cậu bại trận sẽ là bắt đầu nhõng nhẽo, nhăn nhó, trò gì cũng sẽ giở hết ra.

"Đừng hỏi nữa mà." Vạn Côn nhếch một bên mép, ánh mắt rất ngây thơ vô tội.

Hà Lệ Chân bị cậu làm cho hết hồn: "Anh đang làm gì vậy hả?"

Vạn Côn vòng tay kéo Hà Lệ Chân kê sát vai mình. Khoảng cách rất gần, Hà Lệ Chân cảm nhận được cơ bắp mạnh mẽ của cậu, cô cảm nhận được bàn tay to rộng đang đặt ở trên vai cô đang không chỉ truyền đạt sức mạnh của nó mà thôi.

Vạn Côn không muốn trả lời câu hỏi, ánh mắt dõi theo trường đua trên sân vận động. Tiết mục điền kinh 400m của nữ sinh đã bắt đầu, vài cô gái chạy mới được nửa đường đã chịu hết nổi, đi bộ thất thểu từng bước. Ban đầu Hà Lệ Chân ngó sườn mặt của cậu, sau đó thấy cậu đã cương quyết không nói gì nữa, cũng cười một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài.

Bờ vai cậu rất rộng, cơ bắp trên cánh tay nở nang, rất vừa vặn cho Hà Lệ Chân gối đầu lên, có thêm nắng chiếu từ bên ngoài vào, khiến cô bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Đúng lúc mí mắt cô đang từ từ rũ xuống, di động đồ chuông.

Hà Lệ Chân cho là Bành Thiến hỏi cô, móc máy từ trong túi ra, thoạt nhìn thấy cuộc gọi từ đâu tới, cả người dần dần ngồi thẳng dậy.

Vạn Côn liếc qua cô.

Hà Lệ Chân bắt máy.

"Thầy Lý ạ?"

"..."

"À, vâng, thế ạ, tôi cũng đã nghe nói rồi, có vẻ như mấy bữa nay tất cả mọi trường trung học trong thành đều mở đại hội thể thao."

"..."

"Thế à? Ngay bây giờ?"

"..."

"Được rồi, để tôi báo cho thầy Hồ một tiếng."

"..."

"Vâng, khi nào tới thì thầy gọi cho tôi."

Buông máy xuống, quay qua, Hà Lệ Chân bắt gặp một gương mặt đang không vui.

Vạn Côn vẫn đang liếc xéo cô, hỏi câu không nóng không lạnh: "Ai dạ."

Hà Lệ Chân đáp: "Thầy giáo dạy trường Dục Anh kể bên, anh không biết đâu."

"Thầy Lý?"

Hà Lệ Chân ngạc nhiên ngược đầu, "Sao anh biết thế?"

Vạn Côn hừ một tiếng bằng mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, "Tên là Lý Thường Gia chứ gì."

"Ừ." Hà Lệ Chân đáp, "Anh chưa gặp qua mà phải không?"

"Sao lại chưa gặp qua?"

Vạn Côn liếc cô, rồi lại ngó đi chỗ khác, "Cái hôm đó đó."

"Hôm nào?"

"..." Hình như Vạn Côn không muốn trả lời, Hà Lệ Chân quan sát cậu, một hồi lâu sau mới chột hiều ra, "À, cái hôm đó."

Vạn Côn quay qua, quan sát vẻ mặt của Hà Lệ Chân như cười như không, lại có vẻ như đang trêu cậu.

Vạn Côn tức giận hít sâu vào một hơi, ráng nhịn, ba giây sau mới nói: "Không được bắt nạt người ta như thế chứ."

Hà Lệ Chân ghi lại được một bàn, cười cười, nhét di động lại vào trong túi.

Vạn Côn hỏi bằng giọng chê ghét: "Cha đó muốn tới đây?"

"Ừ, lát nữa sẽ tới." Hà Lệ Chân lại nói, "Hôm nay Dục Anh cũng có đại hội thể thao."

"Chả không thi à?"

"Cơ thể thầy ấy không khoẻ, chắc là không thi nổi đâu."

Vạn Côn ngâm nga, "Èo uột nhỉ."

Hà Lệ Chân quay qua ngó cậu, nói: "So với anh thì đa số đều èo uột."

Vạn Côn cười hềnh hếch, lại bá vai kéo Hà Lệ Chân tới gần, cúi đầu ghé ri tai cô: "Như cậu đây mới gọi là đàn ông, sau này em sẽ biết chỗ tốt của nó."

Hà Lệ Chân hát cậu ra, "Đừng quậy."

Vạn Côn chấp hai tay sau lưng, nhìn cô đang cúi đầu gõ tin nhắn, nói: "Đừng đi gặp chả."

"Sao không gặp, người sắp sửa tới nơi rồi."

"Tìm lý do gì đó tránh đi."

"Lý do gì đây?"

"Thì nói em phải thi đấu, không rảnh."

"Thì thầy ấy tới xem em thi đấu mà."

"Em"

Vạn Côn bị cô làm cho ghen hống suýt trợn trừng mắt, nói sẵng giọng:
"Em cứ chọc tức anh!"

Hà Lệ Chân bật cười khanh khách, Vạn Côn trừng mắt, trông hơi ngốc.

Hà Lệ Chân vươn tay, vỗ nhẹ lên má cậu, rồi lại rút tay về.

Vạn Côn nhìn cô với vẻ mặt rầu rầu, làm bầm, "Anh phiền cha đó."

"Tám sào cũng không với được tới, anh đi phiền người ta làm gì."

Vạn Côn thở dài, rút tay đưa về phía trước người, ngồi chúi về phía trước,
"Em cứ làm bộ đi."

Hà Lệ Chân nói rất nhẹ nhàng: "Anh đừng nghĩ quá nhiều, em với thầy ấy không có quan hệ gì cả."

Vạn Côn xây mặt, "Vậy em mặc váy cho chả coi à?"

Hà Lệ Chân đáp: "Vì sao em mặc váy, anh không biết sao?"

"..."

Vạn Côn xì hơi, gập chân rút về, "Thôi, nói thế nào cũng là anh sai."

Trẻ to xác yêu đương chẳng khác gì tàu đi qua núi, lên lên xuống xuống, lúc vui lúc buồn. Hà Lệ Chân cảm thấy tim mình cũng bị cậu bóp toi bời, nhũn nhèo ra rồi.

"Đừng nghĩ đến chuyện quá khứ nữa." Hà Lệ Chân vươn tay vuốt ve mái tóc của Vạn Côn. Tóc cậu đã cắt rất ngắn, những cọng tóc cứng cứng nhón nhọn đâm vào tay. Cô không biết trước đây khi tóc cậu còn dài, cảm giác khi vuốt lên nó sẽ như thế nào.

"Vô nghĩa." Hà Lệ Chân nói, "Đừng nghĩ về quá khứ, vô nghĩa."

Vạn Côn im lặng một hồi, quay đầu qua, nhìn Hà Lệ Chân chăm chú.

Hà Lệ Chân: "Hửm?"

Vạn Ba Tuổi: "Vẫn thấy chả phiền."

Hà Lệ Chân: "..."

Cuối cùng cô nhin hết nổi, phì cười. Vạn Côn hừ một tiếng, xuống khỏi mặt bàn. Hà Lệ Chân bảo: "Sắp đến giờ rồi, tiếp theo là 200m, anh mau xuống đi."

Vạn Côn yêu cầu: "Đưa anh xuống nhé?"

Hà Lệ Chân: "Đàng hoàng một chút đi, chạy cho thật tốt."

"Chạy về nhất có được thưởng gì không."

"Anh muốn được thưởng gì."

Vạn Côn liếc xéo cô, Hà Lệ Chân bị ánh mắt đó làm cho hơi hoảng: "Nhìn gì thế?"

Vạn Côn nhìn đi chỗ khác, nhún vai, "Thôi, nếu anh chạy về nhất, tối nay hãy để anh tới nhà em."

Tim Hà Lệ Chân đập thình thình không ngớt, nói năng cũng không rõ ràng nữa, "Tới, tới nhà em? Tới nhà em làm gì?"

Vạn Côn nhìn cô lấy làm lạ, "Ăn cơm á."

"À à." Hà Lệ Chân mím môi, "Được, anh muốn ăn gì, tối em" Cô nói đến đó, im luôn.

Không cần nói gì thêm nữa, có một số chuyện giữa nam và nữ, một ánh mắt thôi đã hiểu, huống chi nụ cười tà ác của Vạn Côn rõ ràng thế này.

Hà Lệ Chân bị cậu cười đến đơ cả người, rảo bước định đi ra, Vạn Côn níu cổ tay cô, quay đầu cười nhăn nhở: "Sao thế hả, ăn cơm thôi mà. Hay là " Vạn Côn hơi cúi đầu, "Em muốn làm gì khác?"

Hà Lệ Chân hất tay cậu ra.

"Vạn Côn, nói sao đi nữa, nơi đây vẫn là trường học, chúng ta... chúng ta đừng làm quá."

Làm sao Vạn Côn có thể dễ dàng bị cô hất ra, chỉ kéo nhẹ một cái, cô đã bị ôm vào trong lòng. Vạn Côn ôm cô, hoặc có thể nói là khoá cô, rồi cúi xuống đặt lên đỉnh đầu của cô một nụ hôn.

"Vạn Côn!"

Vạn Côn buông tay, đợi Hà Lệ Chân vùng vẫy xong, thì cậu đã ra đến cửa. Lúc ra, cậu nhìn Hà Lệ Chân một lần, cười cười. Hà Lệ Chân nào biết hiện giờ tóc tai mình đã rối bù, còn trừng mắt, trông như sư tử.

Vạn Côn đi được 5 phút, Hà Lệ Chân mới bước ra.

Lý Thường Gia đã tới rồi.

Hà Lệ Chân nhận được cuộc gọi từ anh ta, đi thẳng tới cổng trường để đón.

Lý Thường Gia cũng mặc một bộ đồ thể thao cho hợp cảnh, trông thấy Hà Lệ Chân, vẫy vẫy tay, "Cô Hà!"

Hà Lệ Chân tới chào một tiếng, "Thầy đến nhanh thật."

"Thì chỉ đi vài bước thôi mà, dĩ nhiên nhanh rồi." Lý Thường Gia theo Hà Lệ Chân vào trong sân vận động, "Nghe nói cô thi đấu?"

"Vâng, sao thầy biết được ạ?"

"Thầy Hồ nói với tôi mà." Lý Thường Gia liếc Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân cười khở: "Thi là thi ném tạ, tôi cũng không biết mình sẽ ném được bao xa." Nói xong cô lập tức nhớ là đây tạ chứ không phải ném, nhưng cảm thấy đối với Lý Thường Gia, cũng không cần phải sửa lời làm gì.

"Quan trọng ở việc tham dự thôi." Lý Thường Gia vui vẻ nói, "Dù sao cũng chỉ chơi cho vui, miễn vui là được."

Đưa Lý Thường Gia vào đến sân vận động, 200m đã xong phần báo danh, vận động viên đã được chia thành nhóm, đưa ra đứng ở đầu khu vực 100m.

Hà Lệ Chân trông theo từ xa, Lý Thường Gia cũng nhìn theo cô, "Đây là đang đua bao nhiêu mét thế?"

"Dạ 200m"

"Có học sinh trong lớp cô hả?"

"Có ạ, lớp nào cũng có."

Bọn họ vừa nói vừa bước lên khán đài. Hồ Phi cũng biết Lý Thường Gia muốn tới, vừa thấy từ xa đã bắt đầu vẫy tay. Đại hội diễn ra đến giờ này cũng chẳng ai ngó ngang gì đến kỷ luật gì nữa, loạn xì ngầu trên khán đài, chỗ nào cũng thấy có học sinh xúm lại coi chạy đua, đứng tán dóc, hoặc đang ăn uống.

Chỗ của lớp 12-6, người đã đi hết hơn phân nửa, toàn lưu lại cặp sách và thức ăn vặt. Hồ Phi tìm cho họ chỗ trống để ngồi xuống chuyện trò.

Hồ Phi và Lý Thường Gia ngồi nói chuyện với nhau thì chả có gì khác ngoài chuyện dạy thêm. Lý Thường Gia tìm dịp hỏi Hà Lệ Chân: "À này, sau 1/10 là sẽ bắt đầu dạy nhé, đã chuẩn bị xong chưa."

Hà Lệ Chân đáp: "Vâng, nội dung dạy thêm tôi đã xem lại nhiều lần lắm rồi."

Lý Thường Gia cười bảo: "Cô Hà vô cùng nghiêm túc nhỉ."

Hà Lệ Chân hơi ngượng, "Cũng đâu..."

Dưới sân vang tiếng súng, reo hò dậy lên từ bốn phương, Hà Lệ Chân quay đầu, trong nhóm vận động viên ở xa xa, thoát cái đã tìm ra Vạn Côn.

"Ồi, tên nhóc đó chạy nhanh phết nhỉ." Lý Thường Gia cũng đã trông thấy, nói một cách kinh ngạc.

Hồ Phi cũng đứng dậy, đầu mày nhíu chặt, nhìn xuống trường đua. "Đúng là chạy rõ nhanh..."

Đến khi Vạn Côn vượt qua đích, đứng gần phía khán đài hơn một chút, Lý Thường Gia liền nhận ra cậu. Khoé mắt hơi quét về phía Hồ Phi, lời nói mang chút bối rối, "À, đây là cái tên Vạn Côn đó đó hả."

Hồ Phi ừ một tiếng.

Lý Thường Gia: "Đáng tiếc không đi lo chịu khó làm việc gì hay ho."

Vạn Côn bắt chợt ngoái đầu, cậu mặc một chiếc áo ba lỗ rất mỏng của vận động viên, trên có dính một số báo danh, mặt quay về phía khán đài, vừa chạy giật lùi trên sân vận động, vừa giang rộng cánh tay.

Cánh tay của cậu bao dài rộng.

Gió lướt qua, dưới ánh nắng, động tác ấy như đang phô trương, lại giống như một cái ôm.

Hà Lệ Chân không nghe thấy Hồ Phi và Lý Thường Gia nói gì cả, điều trong lòng cô đang nghĩ, là Vạn Côn cả ngày phải tiêu hao nhiều sức lực như thế này, buổi tối cô nên nấu gì cho cậu ăn.

Chương 44

Màn thi ném tạ của Hà Lệ Chân thảm không ai nỡ xem. Tuy cô đã ôn hết tất cả mọi kỹ thuật và hướng dẫn của Vạn Côn trước khi dự thi, nhưng quả tạ ném ra vẫn chỉ bay được 3-4 mét. Lý Thường Gia luôn cổ vũ cho cô, cổ vũ đến độ cô hơi bị đỏ mặt, mong thà đừng có ai chứng kiến màn thi đua này của mình. May sao Vạn Côn không hề thấy được tiết mục ấy.

Vừa chuẩn bị tiết mục, Hà Lệ Chân đã lo tìm bóng dáng Vạn Côn, không tìm ra. Lúc ấy cô xuống sân cùng với Lý Thường Gia, cô cho là Vạn Côn sẽ thấy bọn họ đi chung với nhau nên không muốn lộ diện.

Nhưng đến lúc bắt đầu thi, Hà Lệ Chân vẫn không thấy Vạn Côn đâu, điều này hơi lạ.

Ném xong vòng thứ nhất, cô gửi một tin nhắn cho Vạn Côn, hỏi cậu đang núp chỗ nào, một hồi lâu sau Vạn Côn mới trả lời.

"Anh có việc phải đi một chút, tối anh sẽ tới thẳng nhà em."

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, trả lời "được."

Vạn Côn đã về công trường.

Thi xong tiết mục 200m, cậu không còn gì để làm hôm nay nữa, chung kết chạy tiếp sức, 100m, và 200m đều diễn ra vào hôm sau. Vạn Côn hơi lo vụ ở chỗ công trường, gọi một cú điện thoại, Trần Lộ nói đồ đạc đã mua xong, Vạn Côn nghĩ một chút, quyết định xế trưa chạy qua ngó một lần. Vật liệu để ráp màn cửa không nhiều nhận gì, chỉ là đốc Trương đã nói, công trường bên kia sẽ không cung cấp vật liệu, chỉ cho dùng dụng cụ. Trần Lộ mua một số màn cửa từ cửa hàng bán vật liệu xây dựng, chất giữa sàn phòng ngủ.

Lúc Vạn Côn về tới nơi, có vẻ như Trần Lộ đang còn tranh cãi gì với hai người đồng nghiệp.

"Mày không thể chỉ nghĩ đến bản thân chứ, mày làm như thế này người khác làm sao đi."

"Thì chỉ để tạm thôi mà."

"Cản đường nè, không thấy chỗ đã hẹp rồi sao."

"Vậy mày nói coi để đâu, nhiều thế này cơ mà."

"Tao đâu cần biết mày để đâu, miễn mày đừng để ngay bên giường bọn tao."

Vạn Côn đến gần, hỏi Trần Lộ "Sao vậy?"

Trần Lộ bực bội, ý chỉ đóng đồ dưới sàn, nói: "Bọn nó nói là vương váu, chẳng lẽ đem bỏ hết ra ngoài?"

Vạn Côn quay qua ngó, nhớ mặt hai người đang cãi nhau với Trần Lộ đều là đồng hương của Vương Lực, nhaoáng cái hiểu liền.

Hiện giờ không phải giờ nghỉ ngơi, hai tên đó tới, rõ ràng là để kiếm chuyện. Trong phòng ngủ hiện giờ chỉ có bốn người bọn họ. Vạn Côn đến đứng trước mặt hai tên kia.

"Cho nhờ cái đi."

"Vấn đề ở đây không phải là cho nhờ hay không, mày kiếm chuyện hả mày?" Một tên lên tiếng, tên kia cũng hòa theo, "Đúng rồi, mọi người làm việc cực nhọc cả ngày, về tới nơi còn bị mớ đồ của mày vương chân, có bực hay không."

Trần Lộ cau mày, "Vậy mày nói coi để đâu!"

Tên nọ trừng mắt, "Sao tao biết để đâu, đồ là của bọn bây, để đâu thì tự bây quyết định, thế nào đi nữa đây cũng là chỗ làm chung của cả đám, bọn bây cũng đừng để ảnh hưởng quá mức đến người khác chứ."

Trần Lộ trợn mắt trừng tên đó, "Tao đã ảnh hưởng đến ai?"

Tên đó cũng hết kiên nhẫn, "Dù sao mày cũng đừng để ở đây!"

"Mày"

Trần Lộ sắp lên cơn, Vạn Côn giơ tay ngăn anh ta, "Ê, đừng."

Trần Lộ nhìn vào mắt Vạn Côn, rồi quay đầu đi. Vạn Côn lại tiến lên một bước, sắc mặt của cậu bình đạm, con ngươi liếc trái rồi lại liếc phải, sau cùng rơi xuống trên mặt tên nọ, nói:

"Đừng đang ở yên đi kiếm chuyện nha."

"Ý mày là gì? Bọn tao tự dung kiếm chuyện?"

"Không thì sao?"

"Đ.m. mày thử nói lần nữa xem?"

Vạn Côn nhìn vào mắt hắn, ung dung nhẹ giọng thả từng chữ: "Đ.m. mày."

Thoắt cái hai tên đều nổi điên.

Vốn là việc làm dễ kiếm ra tiền này của Vạn Côn và Trần Lộ đã khiến chúng nó đỏ con mắt, hơn nữa quan hệ giữa Trần Lộ và bọn đó không được tốt, muốn kiếm chuyện cũng không cần lý do. Tuy thế bọn chúng biết Trần Lộ không thuộc loại dễ trêu vào, xong lại vẫn không nhịn được, vẫn cứ chăm chăm muốn anh ta phải chịu thiệt một chút. Hai tên đó là công nhân lâu đời ở công trường, thuộc nhóm đồng hương lớn nhất trong công trình này, ai ngờ cái tên Vạn Côn tôm tép ngày thường bọn chúng chẳng buồn để mắt tới lại phách lối đến vậy.

Tên dẫn đầu đẩy Vạn Côn một cú, đối đầu với cậu, "Mày tưởng mày ngon?"

Trần Lộ lại tiến lên, Vạn Côn nắm lấy cổ tay của anh ta, mặt không chút thay đổi, khế bám mạnh. Trần Lộ hơi lấy làm lạ, nhưng anh ta biết Vạn Côn nhất định đã liệu trước, cũng ráng nén giận.

Vạn Côn vừa cười lạnh vừa nhìn bọn chúng, "Dù sao cũng mạnh hơn hai đứa vô tích sự bọn mày."

Phen này Trần Lộ cũng kinh ngạc luôn. Trong ấn tượng của anh ta, Vạn Côn không giỏi đấu khẩu, xưa giờ toàn là ám toán, vậy mà lần này còn đi chửi người.

Mặt hai tên kia đều lòi hết gân xanh lên, tung một cước đá, Vạn Côn không tránh né, bị trúng ngay một đạp, tên ở phía sau xông tới tung tiếp một cú đấm, Vạn Côn bị bọn chúng tấn lấn ra đất.

"Tao đánh chết mẹ mày, mày nói nữa xem"

Trần Lộ hoàn toàn chết điếng, hiện giờ Vạn Côn chính là đang bị người ta đè dưới đất đánh, anh ta ngẩn ngơ mất hết ba giây sau mới kịp phản ứng, rút một cái ghế xếp ở kệ bên giờ cao chực đập xuống.

Một giây trước khi anh ta giáng chiếc ghế xuống, ánh mắt của anh ta và Vạn Côn thoáng giao nhau, Vạn Côn đang cố gắng bảo vệ những chỗ hiểm trên người, không nói gì với anh ta cả, nhưng chỉ một ánh mắt kia, đã khiến cho Trần Lộ ngừng tay triệt để.

Anh ta cảm nhận được, Vạn Côn như đang muốn anh ta đi làm một việc gì khác.

Nhanh như cắt, anh ta bừng tỉnh ngộ, xông ra khỏi phòng, nhưng không gọi người tới, mà móc di động ra kêu cảnh sát.

Lúc cảnh sát xuống, mấy tay đốc công đều khiếp sợ. Đốc Trương chạy theo vào trong phòng ngủ, liền thấy Vạn Côn đang nằm dưới đất, hai kẻ bên cạnh đang đứng lóng ngóng không biết phải làm gì.

Đốc Trương điên tiết rống lên, "Các người làm gì thế hả!"

Cảnh sát bước vào, "Tránh chỗ, chuyện gì đã xảy ra?"

Bốn người, thêm tay đốc Trương và một quản lý nhân sự ở khu công trình, đều đi theo cảnh sát.

Trong xe, cảnh sát hỏi Vạn Côn có sao không, có cần vào bệnh viện, Vạn Côn nói không sao. Đến đồn cảnh sát, mọi việc thành ra rất đơn giản, Vạn Côn và Trần Lộ cứ thế có sao nói vậy, hai tên kia cảm thấy sự việc hơi lớn, khăng khăng không thừa nhận.

"Bọn tôi không hề đụng vào nó!"

Cảnh sát đập bàn, "Không đụng vào anh ta thì đâu ra thương tích? Tự đánh mình à!?"

Hai tay công nhân thấy không xong, liền khai ra, lập đi lập lại lời Vạn Côn chửi bọn chúng.

"Chửi vậy ai mà chịu được thừa đồng chí cảnh sát!"

"Mắng anh vài câu anh đã đánh, thế thì nói thêm vài câu nữa có phải sẽ giết người luôn không?"

Lập biên bản hết hai tiếng đồng hồ, sau đó cảnh sát đánh giá Vạn Côn một phen, nói: "Ra toà hay là tự giải quyết?"

Đốc Trương nãy giờ không nói gì lập tức lên tiếng ngay lúc này, "Tự giải quyết tự giải quyết."

Vạn Côn khẽ nói: "Sao cũng được."

"Thế thì các anh tự thương lượng đi."

Cảnh sát đi rồi, còn lại vài người trong căn phòng, đốc Trương đứng dậy nói với bọn họ: "Các anh hay lắm, nha? Sênh một chút là âm ỉ tới luôn đồn cảnh sát rồi. Tôi nói cho các anh biết, tốt nhất là các anh ráng chi đệp rồi giải quyết nội bộ cho tôi, chuyện hôm nay mà để cho cảnh sát lập bản án, thì các anh đừng hòng đi làm nữa."

Vừa nhắc đến tiền, hai bên đều im re, hai tên công nhân kia nói với Vạn Côn: "Mày cũng không bị thương tích gì nghiêm trọng, đừng có tống tiền người ta mà không biết ngượng."

Vạn Côn liếc bọn chúng một cái, nói: "Muốn công bằng thì tìm luật sư đi."

"Mày" Tên công nhân liếc đốc Trương, đốc Trương trừng mắt với Vạn Côn, "Cậu đừng có nhảm nhí!" Người quản lý nhân sự ngồi bên cũng đứng

lên: "Tôi nói cho các anh biết, hiện giờ Huy Vận đang được bầu làm công trình ưu tú trong thành, sắp lớn sắp xuống đây rồi, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ xuất gì, nếu mà các anh không nể mặt mũi như thế này, thì các anh thu dọn hành lí rút hết cho tôi."

Trần Lộ nhìn sắp hết nổi, nhưng ngó Vạn Côn, cắn chặt răng, một lần nữa dằn hết lời xuống.

Vạn Côn nói: "Chúng tôi không cần biết." Cậu lấy di động ra, bấm vài nút, một đoạn ghi âm vang lên, chính là tiếng đánh nhau lúc ban nãy, ngay từ lúc ban đầu bọn họ cãi nhau.

Nghe một hồi, mọi người đều nhận ra vấn đề. Trong đó không ghi được tiếng của Vạn Côn, đôi khi sẽ nghe thấy vài câu của Trần Lộ, toàn là kêu bọn kia cho nhờ một chút.

Khi đó Vạn Côn không nói gì sao? Dĩ nhiên là có nói, chỉ có điều giọng của cậu rất nhẹ nhàng, bị những tiếng động xung quanh át hết.

"Ôi trời ơi tao đệt, mày " Hai tên công nhân tức run lên, "Thằng ranh này-mày thật gian hiểm, mày thật là gian hiểm!"

Vạn Côn không nói gì, gấp di động lại.

Không còn đường lui, hai tên công nhân kia trơ mắt nhìn nhau, giằng co nửa phút đồng hồ, cuối cùng chỉ có thể chửi một câu, "Mẹ kiếp, rồi rồi rồi, giải quyết nội bộ, mày muốn bao nhiêu."

Trần Lộ âm thầm thở phào.

Cánh tay trái của Vạn Côn vẫn luôn ôm lấy cánh tay phải, đầu tựa vào tường, nói: "Tao không đòi nhiều, một vạn."

Mấy người khác lại bị kinh ngạc.

Một vạn, trong tự điển của thương lượng giải quyết nội bộ, coi như thuộc hàng rẻ như bèo. Hai tên công nhân kia tuy không vui, nhưng cái giá đó dễ tiếp nhận hơn, gạt đầu đồng ý.

Vạn Côn ôm cánh tay đứng dậy, nói: "Tiền cứ gửi vào sổ của tao, đốc Trương biết đấy, tao còn có việc, đi trước đây." Lúc đi ngang qua đốc Trương, cậu dừng bước, nói giọng chân thành: "Làm phiền chú rồi."

Trương Kiến Thiết ngậy người dõi theo bóng của cậu ra khỏi cửa, mấy người còn lại nói: "Mẹ kiếp, tâm cơ thật."

Trương Kiến Thiết quay qua, nhìn hai tên công nhân đang đứng như trời trồng ở góc phòng. Công trường không lớn, mà bè đảng đánh nhau cứ chỉ choé, ông ta đã chán ghét đám người của Ngô Lập Quyền lắm rồi, thấy người của mình cho bọn chúng một vố, trong bụng hơi đắc ý.

"Thấy chưa, tôi đã không nói gì các anh rồi, làm việc thì lười biếng, ăn thì hơn ai hết, ráng sau này ngoan một chút nhá? Haizzz, khéo ghê! Lần nào sinh sự cũng là các anh, lần này thì hay rồi, đập trúng ngay mình."

Trần Lộ theo Vạn Côn ra ngoài.

"Sao cậu không đòi thêm một chút?"

Vạn Côn đứng ở ngoài một hồi, trời đã nhá nhem tối. Giọng của cậu rất thấp, "Muốn nhiều sẽ trả rất chậm, cù cưa dầm chừng đến sang năm còn chưa lấy được, giá như vậy là lấy được liền."

Trần Lộ liếc cậu, hỏi: "Khoan nói gì thêm, để tôi đưa cậu đi bệnh viện đi."

Vạn Côn không từ chối, Trần Lộ gọi xe taxi, tới bệnh viện gần đó khám, có vài nơi bị thương phần da thịt, cánh tay phải bị gãy xương.

"Mẹ kiếp!" Trần Lộ không nhịn được mắng một câu, "Cậu thật là cmn đòi quá ít, khám xong chuyên này chắc cậu chỉ được 6 ngàn là cao, cơ bản không bỏ bị đòn."

Vạn Côn đã được băng bó, cánh tay phải ghim cố định, trông có vẻ mệt mỏi, ngồi trên ghế của bệnh viện nhắm mắt dưỡng thần.

"Tiền em cần..." Vạn Côn thông thả nói, "tiền tháng này, tiền tháng sau, 6 ngàn là đủ rồi."

Trần Lộ cảm thấy Vạn Côn có vẻ hơi bị lú lẫn rồi, "Nói cái gì đó hả."

Vạn Côn không đáp.

"Có điều..." Trần Lộ trầm ngâm một lúc, nói, "Cậu cũng thật là nhẫn tâm, nhẫn tâm với người khác, cũng nhẫn tâm với bản thân."

Vạn Côn đứng dậy, "Đi thôi."

"Chút nữa không phải còn truyền nước biển sao, cứ vậy mà đi à?"

Vạn Côn đã ra ngoài mất tiêu, để lại một câu nóng nảy, "Em muốn hút thuốc!"

Ra khỏi bệnh viện, Vạn Côn đứng ở quảng trường trước cổng bệnh viện hút một điếu thuốc, Trần Lộ vẫn đi với cậu.

"Mà cậu chuyên nghiệp thế, còn ghi âm lại nữa, tôi chưa từng thấy chiêu này bao giờ."

"Chưa thấy thì học."

Trần Lộ nói đùa: "Cậu tâm cơ đến thế, ban đêm có ngủ được không? Không bị rét?"

Vạn Côn quay qua, "Khôn."

"Nói thật nhá, nếu như chúng nó không đưa tiền, cậu định làm gì chúng nó?"

Vạn Côn gảy tàn thuốc, gió tung tro bụi bay lên không trung.

"Lấy tội đánh người gây thương tích, cho chúng nó ngồi một năm."

Trần Lộ im lặng hồi lâu, Vạn Côn cũng không lên tiếng. Điều thuốc đã được nhanh chóng hút hết. Đêm trở rét.

"Vạn Côn..." Trần Lộ nói, "Có lúc anh cảm thấy cậu rất biết nhin, có lúc anh lại cảm thấy lòng dạ cậu nhỏ mọn kinh khủng. Trước đây anh cứ thấy cậu như một đứa trẻ to xác, miệng toàn nói những lời vớ vẩn, làm thì chẳng ra trò gì. Nhưng bây giờ, anh cảm thấy, lòng dạ cậu thật ngoan độc."

Vạn Côn quay qua, bên cạnh cậu là một bảng hiệu gắn bóng đèn rất lớn, trên mặt sơn tên của bệnh viện, còn có một chữ thập đỏ. Sau lưng cậu là con đường cái, hai bên đường cột đèn toả bóng vàng, ngựa xe giăng như mắc cửi.

"Đối với em, người chỉ chia ra thành hai loại." Vạn Côn lấy bàn tay giặt điều thuốc chỉ chỉ vào mình, "Người phe em bên này," Rồi lại chỉ về hướng bên kia đường, "hoặc phe đó."

"Phe em, em sẽ tốt với họ. Phe bên đó, em mặc kệ ai sống ai chết." Nói rồi cậu chột ngược mắt lên, nhìn Trần Lộ, hỏi: "Anh có tin số mệnh không?"

Số mệnh, đối với một tay làm công mà nói, nghe quá xa vời. Trần Lộ nghĩ một lúc, đáp: "Chắc không tin."

"Em tin." Giọng nói của Vạn Côn đều đều, nhưng Trần Lộ nghe nghe, cảm thấy từng con chữ đều mang sức nặng. "Trước đây, em cũng tràn trề năng lực trên người, nhưng em không dùng, bởi vì em không biết dùng cho lý do gì."

Trần Lộ hỏi: "Hiện giờ cậu đã biết?"

"Đã biết."

Chính đoạn đối thoại ấy, không nghe ra đầu đuôi, ngắn gọn đơn giản, chẳng một câu dư thừa. Thoạt nghe, như ngôn từ không diễn đạt được câu ý, không ăn khớp nhau. Nhưng Trần Lộ luôn mang cảm giác, hình như bất cứ vấn đề nào có liên quan đến Vạn Côn, đều đã có câu trả lời.

Chương 45

Quãng độ bốn giờ chiều, các tiết mục trong ngày đầu của đại hội thể thao đã xong, Lý Thường Gia muốn cùng đi ăn tối với Hà Lệ Chân, cô viện có có việc rồi ra về trước.

Hà Lệ Chân mặc một bộ đồ thể thao, ra khỏi trường học thì đi thẳng ra siêu thị, mua một đồng hồ, đem thả ở nhà trước, rồi lại chạy ra chợ thực phẩm mua thêm một mớ. Lúc về tới nhà chân đã muốn rụng. Hôm nay vốn đã thấm mệt, nhưng Hà Lệ Chân cảm thấy rất hào hứng. Về đến nhà, cô nhìn đồng hồ, đã chập choạng tối, thay quần áo, rửa rau nấu cơm. Hà Lệ Chân nấu một nồi canh sườn, cứ lo ngay ngáy không kịp giờ, ráng làm thật lẹ, nhưng cho đến tám rưỡi tối, lúc cô hối hả nấu cho xong bữa cơm, Vạn Côn vẫn chưa thấy quay lại.

Hà Lệ Chân bắt đầu rảnh rỗi, mặc nguyên tạp dề ngồi xuống một chỗ, lấy di động ra, trên ấy chẳng có gì cả. Cô biết Vạn Côn đã về lại công trường, bụng bảo dạ chắc cậu bị mắc kẹt việc gì đó, nên lại bỏ di động xuống. Đến chín giờ tối, cuối cùng Hà Lệ Chân không nhịn được nữa, vừa định lấy số điện thoại ra, ngoài cửa có tiếng động.

Vạn Côn còn chưa kịp gõ, chưa nói gì, Hà Lệ Chân đã như có linh tính, buông di động xuống chạy ra mở cửa. Bên ngoài trời đã tối om, vừa mở cửa ra, luồng gió rét hanh khô ùa vào. Ban đầu Hà Lệ Chân chưa để ý, mãi đến khi Vạn Côn bước vào trong mới phát hiện ra thương tích trên người cậu. Chỉ trong vòng một buổi chiều, trông cậu như vừa đi đánh giặc về, cầm và quanh cổ bầm xanh loang lổ, rồi thêm cánh tay phải bị bó bột, được cố định bởi một sợi dây, treo trước ngực.

Hà Lệ Chân ngây ngốc luôn rồi.

"Anh..." Cô gần như quên mất phải nói chuyện làm sao, "Sao anh..." Trên mặt của Vạn Côn bầm dập, trông cậu rất mệt, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, thậm chí còn cười cười với Hà Lệ Chân, bảo: "Anh còn chưa soi gương, không bị huỷ dung chứ."

Hà Lệ Chân mới nhớ ra lời muốn nói:

"Anh bị sao thế?"

Vạn Côn dùng tay trái đóng cửa, đáp: "Cái gì bị sao thế?"

Hà Lệ Chân trừng cậu, "Người, người của anh nè!?"

Vạn Côn đóng cửa xong rồi, quay qua nhìn Hà Lệ Chân. Cô đang mặc một chiếc tạp dề màu vàng nhạt, giống y như trước đây. Vạn Côn khẽ cười một tiếng, nói: "Thế này là thế nào, còn trừng mắt? Xù lông à?" Cậu đưa tay trái xoa xoa đầu Hà Lệ Chân, "Cơm nấu rồi hả?"

Hà Lệ Chân lùi ra sau một bước, nhứ mày nhìn Vạn Côn, "Anh đừng đánh trống lảng, anh sao thế này? Mới có một buổi chiều, anh đã đi đâu thế? Anh đánh nhau với người ta hả?"

Vạn Côn đứng giữa căn phòng nhỏ, giọng nói hơi khào khào: "Anh đói lắm rồi mà..."

Hà Lệ Chân thở phì phì phò phò, đỏ mặt rớt rít, "Anh"

Khổ nỗi Vạn Côn vẫn giữ yên bộ dạng "chả có gì cả," cứ thế mà ăn vạ, "Đói rồi mà..."

Bao nhiêu lo lắng của Hà Lệ Chân biến thành lửa giận, lấy một đôi đũa trong bếp ra, đập xuống bàn nói, "Ăn, ăn, ăn! Ăn cho chết luôn đi."

Vạn Côn cõi lên ghế, ngẩng đầu tiếp tục vô lại, "Cho anh thìa đi, tay trái của anh không tiện dùng đũa."

"Anh nói cho em biết rốt cuộc là chuyện gì đi."

"Đâu gì đâu."

"Vạn Côn."

Vạn Côn ôm cái bát quay đầu nhìn cô, đáp: "Gặp phải chút sự cố, em đừng lo, đã giải quyết xong rồi."

Hà Lệ Chân nghiêm mặt nhìn cậu, "Anh đánh nhau với người ta."

Vạn Côn nhúc nhích cánh tay bị bó bột, nói: "Bị người ta đánh."

"Anh nói cho rõ."

Vạn Côn: "Thì ở chỗ công trường có đưa đến gây sự với anh và bạn anh, anh nói giúp vài câu, nó không ưng, thế là ứnh."

Hà Lệ Chân hơi mơ hồ, "Sao nói mới vài câu là đánh rồi, ở công trường không có mấy người quản lý sao, không có ai phụ trách sao, cứ để cho các anh đánh lộn?" Hà Lệ Chân nhìn đến cánh tay của cậu là mắt đỏ hết lên, không rõ đang giận hay đang đau lòng nữa. "Đây đâu phải là tùy tiện đánh chơi đúng không, đây là phải ra tay nặng lắm chứ."

Vạn Côn nói: "Cũng không nặng cho lắm."

Thật ra tối nay trên đường về Vạn Côn đã nghĩ kỹ rồi, cậu định bụng để cho Hà Lệ Chân xót cậu một chút, tiện cho cậu làm tới. Nhưng khi cậu nhìn

thấy một bàn đầy thức ăn, nhìn thấy cô còn chưa kịp gỡ tạp dề ra, rồi sắc mặt trông cũng mệt mỏi không kém, có những trò đùa cậu không đùa nổi.

"Anh thật sự không sao." Vạn Côn bảo, "Cánh tay chỉ do xui."

Hà Lệ Chân đứng lên từ ghế, vừa cởi tạp dề ra vừa nói: "Không được, em muốn liên lạc với người phụ trách của các anh, em muốn hỏi cho rõ, em không tin những gì anh nói."

Vạn Côn bắt lấy cổ tay của Hà Lệ Chân, cảm nhận được tay cô đang khẽ run lên, cậu nói: "Thật sự không có gì, anh đã xử lý xong hết rồi."

"Anh xử lý xong hết rồi? Anh biết xử lý sự việc sao?" Hà Lệ Chân gằn như đang cãi nhau với cậu, "Cách anh xử lý sự việc có phải là giải quyết bằng đánh lộn? Lần nào chẳng như vậy, ở nhà cũng đánh, trường cũng đánh, bây giờ tới công trường anh cũng vẫn đánh." Cô vừa nói vừa dùng tay chọc chọc vào vai của Vạn Côn, "Anh nói cho em biết đi có phải anh dư hơi quá, có phải anh cảm thấy mạng mình lớn, chăm sóc tốt cho bản thân thì sợ là mất mặt với đời có phải không?"

Vạn Côn lẳng lẳng lắng nghe lời của Hà Lệ Chân, cô la xong xuôi, trong phòng vô cùng yên ắng, Vạn Côn xoay đầu nhìn cô.

"Nói xong rồi?"

Đã lâu lắm, Hà Lệ Chân chưa to tiếng với ai như vậy, la xong cũng có cảm giác không chân thật, nhìn nhìn Vạn Côn, không nói nên lời.

Vạn Côn đặt một đôi bát đĩa đến trước mặt cô, "Nói xong rồi thì ăn cơm thôi." Cánh tay trái của cậu có vẻ không được linh hoạt, một chiếc đĩa lăn xuống mặt bàn, cậu chặn lại, nhặt lên. "Hôm nay em đã mệt rồi." Cậu thông thả nói, "Mắng người mà cũng không ra hơi, ăn cơm cho xong rồi em tha hồ mắng."

"Không phải em đang mắng anh."

"Được, vậy thì ăn xong em tha hồ nói."

Hà Lệ Chân vẫn đứng một bên, Vạn Côn ngồi trên ghế nhìn cô, nhươn nhươn mày, "Qua đây đi chứ."

Hà Lệ Chân cảm thấy cô không cách nào làm gì cậu được.

Cô đến bên bàn, ngồi xuống, Vạn Côn nói: "Thế mới đúng, chiều nay thi đua thành tích ra sao rồi?"

Hà Lệ Chân buông đĩa, sắc mặt sa sầm: "Anh đang trêu con nít sao?"

"Anh nói thế nào đi nữa cũng sai." Vạn Côn lấy muôi múc canh, trong đó có khúc sườn, có vẻ như cậu muốn vớt nó ra, nhưng dùng một tay không linh hoạt cho lắm, cậu liếc mắt nhìn Hà Lệ Chân vẫn đang tức giận, nói: "Giúp cái đi, anh rất muốn ăn nó."

Hà Lệ Chân dùng đũa gấp khúc xương ra cho cậu, cậu thả vào trong bát, rưới một chút tương, bắt đầu gặm chẳng lo giữ hình tượng gì cả.

Hà Lệ Chân cứ thế ngồi bên, không nói một câu, bất động, thậm chí không một biểu cảm.

Vạn Côn ăn đã ăn đòi, từ từ ngưng.

Hai người đều nín thính, căn phòng không một âm thanh, không một chút động tĩnh.

Vạn Côn buông thìa, giọng khẽ nói

"Xin lỗi."

"Em không nghe anh xin lỗi." Hà Lệ Chân nói, "Anh nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra."

"Thì như anh nói lúc nãy thôi."

"Anh nói dối." Hà Lệ Chân nhìn vào mắt của Vạn Côn, "Cho dù là không nói dối, anh cũng không nói hết thấy."

"Em hiểu anh đến vậy." Mặt của Vạn Côn không dấu được sự mệt mỏi, nhưng khoé miệng vẫn nhếch cười.

"Nếu mà anh nói là hiểu, vậy coi như là hiểu đi."

"Thế đã hiểu anh rồi," Vạn Côn ngược mắt nhìn Hà Lệ Chân, "thì chắc biết là anh sẽ nói hay không."

"Anh"

Cậu nói đúng, cô hiểu cậu.

Hà Lệ Chân cúi đầu, Vạn Côn thấy cô đã buông tha, thở phào, cúi đầu tiếp tục ngẫu nhiên.

"Anh không muốn nói, em không ép anh." Hà Lệ Chân chịu thua, cô cầm đũa lên, đặt xuống một đĩa thức ăn, thế mà nguyên một buổi chiều đói bụng chưa ăn, giờ đây lại chẳng có chút khẩu vị gì.

"Cơ mà đánh nhau mãi mãi sẽ không thật sự giải quyết được vấn đề, hiện giờ anh cảm thấy sức khoẻ anh còn tốt, cảm thấy đánh lộn sẽ không thua, nhưng bất kể anh lợi hại cỡ nào, cơ thể con người đều rất mong manh. Thật sự gặp bất trắc, thì bất kể là người bị thương hay là kẻ gây thương tích, đến lúc đó sẽ đều đã muộn."

"Anh biết." Vạn Côn quay qua nói với Hà Lệ Chân: "Những gì em nói, anh biết."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, gương mặt cậu dưới ánh đèn từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, trông hơi nặng nề. Hà Lệ Chân nhìn khoé mép của cậu bị rách một đường, vẫn còn vết máu nhàn nhạt; có lẽ cậu đã lấy tay lau đi.

Vạn Côn nắm lấy bàn tay đang cầm đũa của Hà Lệ Chân, nói: "Lần này thật sự là xui, anh sẽ không đánh nhau đâu."

Hà Lệ Chân nhướn mày.

"Trừ phi đũa nào kiếm chuyện với anh."

Hà Lệ Chân cúi đầu, buông đũa, nói: "Em rất sợ anh sẽ đi lệch hướng."

"Đã từng rồi."

Hà Lệ Chân quay qua nhìn, Vạn Côn gác khuỷu tay trên bàn, nghiêng đầu mang nụ cười trên mặt, "Và đã quay trở lại."

Nụ cười của cậu chứa chan tình ý, Hà Lệ Chân biết hết thảy. Cô còn biết, cậu vẫn đang nói dối, cậu vẫn giấu cô rất nhiều điều, bất kể cô lấy chuyện gì để uy hiếp cậu, gặng hỏi cậu, cậu sẽ vẫn không nói.

Hà Lệ Chân cảm thấy mình nên tức giận, nhưng trông cậu như thế này, trái lại cô phì cười.

"Vạn Côn, anh thật có thể làm người ta tức chết."

Vạn Côn toét miệng, nắm lấy tay của cô kéo một cái, lôi cô đến, cúi đầu hôn đánh chụt xuống cổ cô.

"Anh đáng giận vậy mà em vẫn thích anh như thế cơ."

Hà Lệ Chân không nhịn được, đập cho cậu một đập dưới gằm bàn, nào ngờ Vạn Côn phản ứng thần tốc, khép hai chân lại, chân của Hà Lệ Chân bị kẹt ở giữa, không sao rút ra được.

"Anh..." Hà Lệ Chân tức nghẹn, "Anh thật không biết xấu hổ."

Chân của Vạn Côn hơi ép mạnh hơn, phía trên thì nhìn không thấy, ung dung phát biểu: "Em còn chưa thấy lúc anh không biết xấu hổ hơn nữa đâu."

Hà Lệ Chân không lời thôi với cậu nữa, nghiêm mặt nói: "Anh đã đi bệnh viện chưa?"

Vạn Côn lắc lắc cánh tay phải của mình, "Chẳng lẽ anh tự bó nó?"

"Nghiêm trọng không anh?"

"Không nghiêm trọng, chỉ hơi hơi gãy một chút."

"Thế..." Hà Lệ Chân có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng quan tâm thì dễ hoảng loạn, đến lúc cần, thì một câu hỏi cũng không xong.

Vạn Côn ăn xong bữa cơm như quân chết đói, nói: "Anh đi rửa mặt cái." Ở bệnh viện cậu uống một ít thuốc, giờ đây thấy hơi buồn ngủ, muốn cho tỉnh táo hơn một chút. Hà Lệ Chân trông ra được, nói: "Rửa đi, rửa xong đêm nay nghỉ lại ở đây."

Vạn Côn suýt vấp hai chân vào nhau mà ngã lăn ra đất, quay qua hỏi, "Em nói sao?"

"Anh đừng nghĩ lung tung!" Hà Lệ Chân nhú chặt mày, không hề biết mặt mình đã đỏ lên, "Anh như vậy làm sao mà ngủ được ở công trường, gặp chuyện gì nữa thì sao, đêm nay trễ quá rồi, anh ráng chịu khó ngủ đây một đêm đi, sáng mai thương lượng tiếp nên làm gì."

Có bánh vừa từ trên trời rơi xuống. Vạn Côn mơ màng ngây ngốc tiến vào trong buồng vệ sinh. Hôm nay, bao nhiêu đánh đấm, bao nhiêu tâm trạng lên xuống, đến lúc này, đều bốc thành khói trắng, không ngừng xoay vòng xoay vòng trong đầu cậu, sau cùng tất cả đọng lại thành hình ảnh một chiếc quần chíp trắng nho nhỏ.

Vạn Côn đứng trước bồn rửa mặt soi kỹ mặt mình, cảm thấy tuy bầm mấy chỗ, nhưng tắt đèn đi rồi, chắc không ảnh hưởng gì lắm. Cậu còn kéo lưng quần của mình ra, nhìn vào trong một chút. Không tồi, cậu đang mặc một chiếc quần lót màu xám, rất xứng với cô. Tâm tình Vạn Côn hỗn loạn, quên hết bao nhiêu thương tích, không muốn để lỡ một phút nào, lấy một tay cởi sạch đồ bên trên, co giãn gân cốt một chút, sải bước tiến ra ngoài.

Sau đó cậu trông thấy Hà Lệ Chân đang trải chăn ngoài ghế sofa trong phòng khách.

Ngay lập tức, cậu có linh tính không hay cho lắm.

"Em đang làm gì vậy?"

Hà Lệ Chân ngoái đầu, thấy Vạn Côn ở trần liền bị căng thẳng, quay mặt đi tiếp tục trải chăn.

"Đâu làm gì đâu, trải chăn để tối nằm ngủ."

Linh tính đã biến thành sự thật, Vạn Côn không cam lòng, ráng cố làm mặt đáng thương, nói: "Anh bị thế này rồi mà em còn bắt anh ngủ sofa."

Hà Lệ Chân đáp: "Không phải anh ngủ, em ngủ, anh nghỉ ngơi ở phòng trong."

Vạn Côn đứng một hồi, thờ dài thườn thượt, "Thôi đừng, em ngủ phòng trong đi."

"Không, anh"

"Nếu không anh đi đây."

Hà Lệ Chân bị Vạn Côn đuổi lại vào trong phòng ngủ, cậu còn thuận tay đóng luôn cửa. Hà Lệ Chân ngó hồi lâu, quay đi rửa ráy vệ sinh.

Vạn Côn nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, ngồi trên ghế sofa, cặp chân dài gác lên bệ bếp.

Đùa gì chứ, cửa không có khoá, ông đây có chân, đêm còn dài, cơ man là cơ hội.

Mặt Vạn Côn vẫn treo nụ cười, suýt nữa ngân nga hát.